

Nr 655

Av herr **Lundberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 193, med förslag till förordning om premiering av frivilligt sparande under åren 1955 och 1956.

I proposition nr 193 med förslag till förordning om premiering av frivilligt sparande under åren 1955 och 1956 föreslås bl. a., att staten till vissa bankinrättningar skall utbetala premier som skall överföras till speciella sparkonton. Därest detta förslag skulle få någon praktisk betydelse och omfattning innebär det för staten en utgift på mellan 100 och 200 miljoner kronor. Men det är därför icke uteslutet att sparandet under 1955 och 1956 endast ges en annan inriktning utan att det sker något nysparande utöver det normala. Genom att t. ex. livförsäkrings- och annat långtidssparande överförs till ett "stimulerat" sparkonto kan direkt skada uppstå, därför att ingen kreditinstitution torde kunna konkurrera med sparkontot, där räntesatsen tangerar ockerräntan.

Genom den generella räntehöjningen har inlåningsräntan fått en stimulans, om nu räntans höjd har något inflytande för mindre sparare. För folkhushållet, egnahemsägare och låntagare kommer räntehöjningen att innebära en kraftig utgiftsökning, vilket för lägre inkomsttagare omöjliggör ett sparande av den art och omfattning som propositionen teoretiskt åsyftar.

Ett obligatoriskt sparande skulle haft till syfte att för viss tid binda ett köpkraftsöverskott, men de inbetalade medlen skulle återbetalas med ränta. Det var en metod att fördela bördan med hänsyn till inkomst och med möjlighet att direkt påverka konjunkturen i inflationshämmande syfte. Det stimulerade sparandet innebär att insättarna, om de vill komma i åtnjutande av understödet, skall låta pengarna stå inne i fem år, men det förefaller som om bankinrättningarna under denna tid skulle vara oförhindrade att arbeta med de insatta pengarna.

Även om det kan vara önskvärt att sparandet ökas, torde det varken principiellt eller ur statens synpunkt vara försvarbart, att staten skall ge ett direkt understöd till medelstora eller större inkomsttagare, under det att bl. a. den allmänna räntestegringens verkningar ställt de mindre inkomsttagarna utanför möjligheten att komma i åtnjutande av detta understöd; men de får ändå vara med om att betala dess kostnader. Det finns inte heller någon anledning att stimulera den ekonomiska vinningen till gränsen av en ockerränta, vilket i längden måste verka skadligt för ett sunt sparande.

Med hänvisning bl. a. till det ovan anförda hemställes,
att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 193 med förslag till förordning om premiering av frivilligt sparande.

Stockholm den 6 maj 1955

John Lundberg

Nr 656

Av herrar **Carlsson** i Bakeröd och **Pettersson** i Norregård, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 194, angående eftergifter beträffande ränta och amortering å vissa bostadsbyggnadslån.

(Lika lydande med motion nr 528 i Första kammaren)

Stockholm den 6 maj 1955

C. O. Carlsson
i Bakeröd

J. W. Pettersson
i Norregård
